

mort era l'excessiu esforç que es veié obligat a fer en virtut de manament del seu superior, i que aquest esforç fou realitzat per l'empleat en seguir al mateix patró en funcions del càrrec, quedant en aquest cas ben definit l'accident per la necessitat imperiosa d'haver de córrer per tal de poder agafar el tren a temps.

LA DARRERA PROMOCIO DE METGES A FRANÇA

Segons una estadística publicada recentment, durant els cursos de 1925-26, foren atorgats per les Escoles de Medicina franceses 1242 diplomes mèdics, dels quals 651 es concediren a París. Del número esmentat, 1242 donaven dret a exercir la Medicina a França i a les Colònies, mentre que els altres conferien el grau universitari sense drets oficials. Després de París, el major nombre de graus foren atorgats per les Universitats de Lyó (100), Burdeus (127) i Montpellier (113).

LA HISTORIA DE LA LEGISLACIO DE LA SANITAT PUBLICA A ANGLATERRA

En una conferència donada al *Royal Sanitary Institute* pel Dr. William A. Robson, tractà de l'evolució feta a Anglaterra en qüestió de lleis de Sanitat Pública des dels més remots temps.

Es curiós trobar en aquesta conferència que les primeres temptatives foren fetes durant el regnat de Ricard II, en el qual es prohibí que les entranyes i els residus d'animals morts es possessin en sotzades sota càstig i que es tiessin les aigües brutes al carrer; i en el regnat de Carles II es privà de barrejar el vi francès amb el vi espanyol, sidra, etc.

Quan en el segle passat Chadwick defensà noves orientacions sanitàries, no fou sens oposició. Un famós jurista defensà el criteri que "obligar als ciutadans a ésser nets era atemptar contra la llibertat constitucional dels mateixos".

L'any 1848 s'aprovà la primera llei que considerava la Sanitat pública des d'un punt de vista modern; en virtut d'ella, es creà una Junta de Sanitat i es dictaren certes disposicions pel repartiment de les aigües, preveient-se la construcció de clavegueres. Les mesures establertes eren cau-

teloses, i així sols es legislà que serien enviades Comissions d'estudis a les ciutats, quan la mortalitat passés de certes xifres. Una llei de 1872 dividí la nació en districtes sanitaris, creant els Metges d'Higiene i els inspectors de Sanitat, establint el principi de l'ajuda de l'Estat, que amb els drenatges poden classificar-se entre les idees fonamentals. L'any 1875 es codificaren les lleis escampades en una sola. En general, les lleis de 1875 i les recents de 1925, no han canviat en la seva estructura, i comparant-les pot veure's que es refereixen a les mateixes qüestions elementals, tals com carrers i habitacions, subterrànies. La més important legislació sobre Sanitat és continguda en altres lleis, com la de Venda de Substàncies Alimentícies i Drogues i la llet i lleteries, de 1922, que tenen per objecte assegurar la venda d'aliments industrials; la de 1901, que té cura de la salut i seguretat de milions de persones assalariades; la de la Marina Mercant, que protegeix les dotacions dels vaixells; la de Protecció de la Maternitat i de la Infància, de 1918, en la qual es dona força legal a una nova idea, ço és, la responsabilitat de l'Estat en la salut de les mares, en temps de gestació i de cria de l'infant i d'aquest fins l'edat de cinc anys: la gran llei d'Educació, una de quals parts (la VIII) tracta per enter de la salut dels nens: la llei de Compensació dels treballadors, un mitjà de coacció indirecte als patrons per tal de prevenir accidents i malalties professionals, i la llei de vivendes, aprovada després de la guerra.

Amb el desenrotllament de la Medicina preventiva—afirma el Dr. Robson—hi ha hagut també una majoració de justícia preventiva que possibilita a les autoritats d'ordenar la desaparició de perills abans no puguin produir malalties. Avui, un animal mort que pugui escampar alguna malaltia, pot confiscar-se abans de produir dany, mentre que en la legislació del temps de Carles II, el vi francès havia d'ésser prèviament adulterat abans de poder aplicar un càstic.

Altres fets remarcables del sistema anglès de Policia Sanitària, són els següents: 1er. locals autoritzats, autonomies en contrast amb el sistema prefectoral de França; 2on. inspecció, coordinació i consell del Govern Central fetes més acceptables que podrien ésser d'altra forma per l'ajuda econòmica que empra aquell; 3er. poders en cas de mancamment d'una autoritat